

drága illatú fátylak hullnak rá,
 mint egy királynő dús hajzata!
 Csönd. Fülel a város;
 valami ritka csodát sejt.
 S Árpád s hat vezére talán
 elhagyja a nagy talapzatot és
 — mögöttük végtelen csapatok, úgy
 menetelnek az éjben, bársonypatájú lovakon;
 titokzatos mosolyuk ki-kivillan
 a sötéten lobogó szemöldök alól.

A Duna vizét s a Tiszáét
 s Erdély bozótosait
 többé nem festi pirosra magyar vér!
 Dicsőséges vonulás ez: a seregek Atyja
 rugtat elől, délcegen, s a vezérek utána:
 hol van olyan hatalom, mi legyőzheti őket?!
 Új vérszerződésre vonulnak,
 a nép körülveszi őket
 s a Koronázó Templomot
 sose-látott ünnepi fény aranyozza be . . .
 Aludj békülten Kölcsey, néped
 bűnhődve multért s a jövőért
 fejére hág a gonosznak, bizakodva elindul
 s a jövőendő partján
 várja víg eszlendő és tiszta verőfény!

Képes Géza fordítása.

GÓGÓS EPITÁFIUM.

Ki nyugszik itt, szegény kicsiny poéta,
 barátaid között a legparányibb,
 gyötrődve számos, hosszú éjen által,
 gubics-tintától szurtos, rossz fülekkel, —
 reménytelen próbálta rímbe törni
 makrancos és sovány strófáit, s célját
 nem érte el, mert bölcs madár-füledben
 még gyöngye neszt sem kell a cirpegő dal,
 tücsökfi lényem szánalmas danája, —
 de mint bogárkák s puzmogó füvecskék,
 kiknek nesztét nem hallja hold, se csillag
 s mégis danolnak: úgy verseltem én is,
 magamnak tán, ahogy tanít a véda.
 Csak énekeltem, jámbor kis poéta,
 néhány nyers rímet váltva és cserélve,
 terelgewén, miní kis papírhajókat,
 strófáimat az új, megáradt évbe!

Toldalaghy Pál.